

CHÂN CẦU SÓNG VỖ

Hà Nguyên Thạch

Chân Cầu Sóng Vỗ
thơ Hà Nguyên Thạch
bìa: Nguyên Khai
phụ bản: Nguyễn Quỳnh,
Nguyên Khai, Hoàng Ngọc Biên,
in tại nhà in Phương Quỳnh
Sài Gòn
NGUỒN CỬA
xuất bản năm 1967

Kính dâng hương hồn mẹ

*con nước đó đã bao lần sóng vỗ
chút tàn phai đậu xuống mép chân cầu*
HNT

Phù Áo

cỏ xanh mướt đầy trời lên xa thăm
chưa mùa thu sao lòng đã bay sầu
mây qua đó bao la miền biển động
hỡi núi rừng xin ngủ giấc miên du

hãy nhìn xuống loài chim theo lối gió
tiếng ca chìm trong bóng lá thâm u
ngày di động trên mỗi dòng thác đổ
có nghe không đời lẫn dấu trong mù

khi ngoảnh mặt bàn tay mình năm ngón
là nổi sầu thân xác gọi tên nhau
thời gian thức trên mỗi loài cỏ mọc
thấy gì đâu ngoài năm tháng âu lo

bởi theo mãi dấu chân đời lần khuất
chờ mùa xuân hồn phủ lá trên cành
nên từ đó bóng sầu vầy u uất
ôi đỉnh trời xa khát vọng sao đành

ngày vẫn nắng cho tim mình bốc cháy
nước vẫn cuồn giao tận đáy sông dài
mai còn đó nụ cười trên tay vẫy
tôi, hỡi về đâu cát bãi chia bày

Lời Khát Vọng

bởi cây cỏ ngủ vùi trong tim óc
thân xác này mong trời dậy mùa xuân
sương cỏ xuống cả vùng nước mắt
vẫn bên lòng người hỡi biết cho không

mỗi gân lá chia màu xanh nhựa trắng
từng nỗi buồn mọc nhánh rễ trên tay
tôi cọ xát bàn tay mình với gió
đợi mặt trời xuống nắng thổi khô bay

mây với tóc đuổi nhau trên vừng trán
đời vẫn còn xao động dưới chân đi
lời khát vọng gọi tên mình hốt hoảng
hồn phủ một trời thân xác cỏ may

hãy trôi xuống những dòng cao nước lũ
cho sông dài nghe bờ cỏ hoang mang
đã xa hút con đường ai qua đó
vỡ từng cơn sóng vọng núi thương ngàn

biển đã khóc bằng những lời sương khói
tôi cũng đành chờ đợi suốt mùa xuân
khi đáy mắt xanh lên màu cỏ nội
cửa hồn này xin chút nắng qua sông

Cũng Đành

đời ngắn ngủi như một lần cỏ mọc
anh cũng một lần xin mãi nhớ tên em
bởi rom rác sẽ mãi thành khói bụi
nên thương yêu lòng vẫn mãi ưu phiền

ở trên đó nguồn cao xô nước xuống
suối reo cười ai biết đá mòn đau

cây vẫn hát trên cành cao với gió
đất có ngùi thương lá buổi phai màu

tay vuốt mắt ngày không thêm sáng sửa
hứa hẹn gì cho đời bảo điều ngoa
khi đôi túng lật lờng dăm bảy bận
chúng bạn hiền lấp liếm cũng cho qua

ngày ngã bóng lên đêm dài vây phủ
một mặt trời không đủ sáng cho đêm
tùng con phố chong đèn canh giấc ngủ
anh thấp hồn bằng tiếng hát con tim

trò giải trí của một loài đà điểu
cát tung bay mình vẫn hiện nguyên hình
trời của nắng và trăm miền của gió
biển một bờ hoang sóng vỗ cũng thôi đành

Bây Giờ, Bao Giờ

sầu vương trên khóe mắt
tôi về chiều quên mưa
mùa xuân nào sắp hết
dù một lần tiễn đưa

gót giày vang lối sỏi
biết mình còn hôm nay
khoảng trời xanh tuổi nhỏ
mây chiều đã nhạt phai

giọng cười ai đổ xuống
lạnh hôi chuông giáo đường
còn dây sầu âm hưởng
điệu kinh cầu tha phương

hoài vọng bay lên cao
mắt đong đầy bóng tối
sao chiều lên đầu núi
mình đi vào đêm sâu

ngày bỏ tôi dừng lại
làm quen dây cột đèn
người bỏ tôi ở lại
nhìn nỗi buồn lớn lên

bây giờ tôi ở lại

biết bao giờ nguôi quên ?

Ý Nghĩa Của Một Sự Chấp Nối

tất cả đều không là gì
nhưng chúng ta đã bắt đầu từ đó
từ một sự chấp nối vụng về và vô nghĩa

như cụ đồ ngày xưa khom lưng hòa thời mực tàu
trên nghiên đá
để viết lên giấy đỏ
những kỷ niệm màu đen
và ý nghĩa cuộc sống phai dần trên phiến giấy

bây giờ rã tan
và chúng ta từ bây giờ rã tan đó
cũng bắt đầu bằng thói quen chấp nối
như chiều nào em cùng một thằng con trai
dẫn nhau ra ngòi trên ghề đá
một viên sỏi tình cờ tung ra trên giòng nước
hạnh phúc của em đang bong dần từng gợn sóng
đuổi nhau vào bờ
bằng những vòng tay
siết chặt
dẫn lần
rồi buông thõng
em hãy ôm ghì khối thời gian đọng lại
đến bao giờ chán chường trò chơi nên sỏi
bởi hạnh phúc sẽ leo dần lên bờ đá
còn gì đâu em năm tháng hao mòn
như màu đêm đang thoa lên mặt mũi chúng ta
từng giờ từng phút
những thời ánh sáng mực tàu
cuộc sống đang ban cho

bây giờ chỉ còn lại những giọt sương trong
đậu trên triền mắt em
sắp bay lên theo tiếng gọi của mặt trời

đó là ý nghĩa của một chấp nối
anh sẽ không bao giờ giải thích được cùng ai

Chống Chọi

từ da thịt sơ sinh
ngủ trên giòng sữa mẹ

nghe thân thể bỗng bênh
trôi theo lời ru khẽ

tiếng khóc lấp nụ cười
tôi bắt đầu cựa quậy
giòng đời đã cuốn trôi
tôi tìm tôi không thấy

tôi hô hào xương máu
hơi thở cùng tay chân
hãy tìm nơi ẩn náu
vực sâu đã đến gần

Phân Vân

thân lẫn theo bước chân ngày
sống ưu tư võ dạn dày tuổi xanh
đuổi chưa kịp nắng trên cành
đã đêm đen đến thân tình với tôi
là thôi tâm thức ngủ vùi
trong tôi ham muốn lên ngôi thánh thần
không ai gõ cửa một lần
cho tôi cảm giác sượng sần thịt da
chân tay trở ngón thủy xà
bây giờ tôi đã xa tôi thật tình
đợi mai nắng giọt thủy tinh
tôi về đoàn tụ với mình thanh cao
ngày quanh tôi cũng vậy chào
phân vân chẳng hiểu tôi nào chính tôi

Lời Cổ Võ

ý thức chúng ta nằm phơi trên hè phố
tôi bước đi bằng bốn chân nhảy chồm của loài thỏ
tôi lẩn tránh tôi hay lẩn tránh em
vẫn chỉ hoài công cho một thứ tình yêu khốn khó

tên vô lại nặng cân đang so đôi găng tay trên lời cổ võ
lũ khán giả muốn đắm vào cuộc đời bằng giá tiền vô cửa
tôi múa may suốt đêm ngày trên võ đài không ánh sáng
xin em làm trọng tài cho trận đấu cuộc đời tôi

dù biết chẳng đam mê những cú đấm liên hồi
tôi xin em lời cổ võ cuối cùng thôi
khi ngã xuống vẫn thấy mình thắng cuộc

Lời Chim Qua Thành Phố

khi cúi xuống sâu nghiêng theo dáng bước
chợt thương mình năm tháng trót bơ vơ
chiều mùa đông phố hoang dài rét mướt
mình đi qua, mưa nức nở ai ngờ

bởi mới đến núi sông này xa lạ
nên anh tìm dòng nước nhỏ làm quen
soi bóng mình và xin gọi dùm tên
cho em bước qua cầu thôi bỡ ngỡ

những lối ngõ đã cành hoang lá đổ
dòng sông dài nước lũ nhớ nguồn xưa
loài rong cỏ một lần trôi qua đó
biết từ đây thôi lạc bến xa bờ

và anh nữa chiều nay qua phố vắng
ngại hồn bay nên nìu chặt vai cầu
chân bước nhẹ cho sâu xưa vừa lắng
trong âm thầm đôi mắt kiếm tìm nhau

ngày tháng đó biết mình đi chưa hết
phố chợ này anh thật thiết xin qua
tiếng anh nói thôi từ đây đan kết
lời chim về từ núi lạ rừng xa

Loài Cây Miền Đất Lạ

bởi hạnh phúc cũng xa cành như trái chín
và người qua cỏ mọn bãi hoang này
nên từ đó anh bắt đầu câm nín
nghe thơ mình từng giọt nhựa lên cây

đêm, bọt nước theo nhau vào bãi vắng
ôm bờ cao nghe vỗ sóng rạt rào
lòng anh cũng nụ cười nghe giả dối
bởi tin yêu mua bán đến ngọt ngào

loài sâu bọ đã chui vào quả đắng
anh cũng đành gặm nhấm nỗi đau thương
niềm nhẫn nhục làm sao em hiểu thấu
khi chung quanh vẫn súng nổ sa trường

ngày xa hút tận ngoài tầm mắt ngó
còn ai kia cho tôi hỏi đôi lời

bởi súng đạn không nghĩa là tiếng nói
bắn nhau thêm xa cách vẫn muôn đời

lòng nứt nở anh quay về với bóng
đào sâu thêm rừng ngõ gác tâm hồn
thơ gieo xuống những hạt tình dân tộc
mai còn nhau đời nấp bóng cây xanh

Con Đường Đến Em

thương ngày nắng cũng tàn xiêu
theo em buổi đó lòng hiu hắt sâu
từ con nước nhỏ nguồn cao
chờ hồn anh xuống núi vào biển hoang
một tay với thác thương ngàn
một tay gối sóng nghe lòng lênh đênh
bãi khô đợi nước dâng tình
còn em lòng có nghe mình bâng khuâng
đường xa xôi núi tiếp rừng
trong hiu quạnh ấy chân ngừng dấu im
bây giờ bọt nước buồn tênh
chờ em xuống nắng bay lên nụ cười

(phụ bản Nguyễn Khai)

Trong Cơn Mê Hoảng

em thấy không
những vết nước trắng chạy dài trên sườn núi xanh
là khối đam mê tưởng chừng bất động
tâm hồn anh năm tháng vẫn cuồng giao

những hạt mưa vô tình
lăn trên làn kính của chiếc xe hàng
soi cho anh những dấu vết lở chỗ
trên khuôn mặt già nua của mình
chưa một lần lấp đầy ân sủng.

anh nặn từng hạt mưa bằng những ngón tay tàn nhẫn
nâng niu
để cảm thấy mỗi lần hôn em đã mát mát quá nhiều,
cho nhau những gì còn lại tình yêu
nên anh giả vờ quên em là thế.

buổi trưa hơi đá bay trên đỉnh đèo
bàn tay em phơ phất vẫy một lần tiễn kẻ đi xa,

anh bắt đầu hối tiếc những lần trở về thành phố.

ôi đỉnh đèo ! biết bao giờ con sóng nhảy chồm lên kè đá
thôi đi gập hòn vì mặt đá vẫn trơn tru cười ngạo nghễ,
và sự hao mòn không ai thấy rõ.
âm vang những lần dội lại
nhắc anh hãy đuổi kịp thời gian mà cuối đường là sự chết.

anh sẽ quay về một lần nữa cùng em - biết đến bao giờ -
để thấy chuyến đi sau cùng của mình không cô độc.

cho cuộc sống nổi rã rời từng cơn mê hoảng
là thương em đến cùng tận tuổi đời,
là thương anh ôi một loài đam mê không bao giờ thôi vỗ sóng.

Cảnh Cây Và Năng Hạ

tuổi xuân em ngủ trên cành
sớm mai thức giấc nghe xanh lá sâu
lòng mang chút nắng tươi màu
ghé thăm em hỏi bao lâu úa vàng
ngẩng nhìn lên thấy trời hoang
đần đo em thả tóc loang cuối miền
hồn anh thổi gió quàng xiên
nổi bơ vơ ấy đậu trên tay người
đam mê vỗ cánh lên trời
thôi đành để nắng đốt hồn thanh xuân
của em cháy lá đỏ cành
khói theo gió cũng một lần mây bay

Nhạc Biển

nằm đây một bãi hoang sâu
nghìn con sóng vỗ nát nhàu biển đêm
một loài chim lạ bay lên
bờ linh hồn nước đục lênh thảng năm
mắt nhìn khoảng tối mù tăm
bàn tay dang mãi xa tầm ước mơ
mệt nhòai bọt nước bơ vơ
lênh đênh từ buổi biển bờ cách chia
ngày mai rồi ngày mai kia
cát khô bãi cát còn gì nữa đâu
hồn thơm mùi tóc cỏ lau
vọng trùng dương một điệu sầu mênh mang

Giấc Ngủ Thành Phố

người đứng lại khi dòng sông chảy xiết
kỷ niệm nào hai đứa trót trao nhau
người đứng đó bên dòng sông xanh biếc
nhìn nổi buồn trên rong cỏ trôi mau

rồi đêm xuống dòng sông dài cô độc
gọi tên người bằng tiếng sóng xô nhau
con gió lạnh luôn mình qua khoảng trống
nghe mạn thuyền nước vỗ lời thương đau

người quay lại theo lối về buổi ấy
đường reo vui khi phố vắng lên đèn
tiếng guốc nào khua vang niềm hồi tiếc
nhìn bóng mình còn muốn gọi tên quen

nhạc trời lên đênh lùa qua cánh lá
bóng tối về ẩn dưới tóc người đi
bờ phố nhỏ nhìn nhau không tiếng nói
ngã tư này lòng có thấy sầu chia

người bỏ lại ánh đèn khuya rung khóc
con phố dài tay với dòng nước đen
thôi đừng tiếc những lần qua thuở trước
thành phố này xin giấc ngủ bình yên.

Tiếp Sầu

túi quần thu trọn đôi tay
nghe thân thể đã động đầy khói sương
bóng hàng cây vá mặt đường
khoảng cô đơn trống gió luôn vi vu
mình qua đó đã mùa thu
hồn nghiêng dốc phố - phố mù sương lay
mình qua đó muốn giải bày
gõ vào lòng đá gót giày gọi nhau
xin người khẻ trở mái đầu
bằng hơi thở tiếp khúc sầu nửa khuya

Đường Trưa

trời tháng 5 nắng bờ môi bỏng cháy
đường cô đơn cây nhìn bóng âm thầm
bước chân người khô nét nhạc xa xăm
đôi mắt chờ đợi dương về phố rộng

người qua đó, ôi, sao người quên bằng
một hàng cây muôn lời gió ngọt ngào
một con đường dẫm tiếng bước nồn nao
một câu nói vụn mùa xuân ước hẹn

người qua đó như chưa bao giờ đến
thả linh hồn lạc đồi núi cao nguyên
‘tay hững hờ nâng mái tóc buồn nghiêng
và tiếng nói bỗng vô cùng xa lạ

hè phố thị cỏ thơm mùi nắng hạ
sỏi đá chờ đêm dẫm giọt mù sương
ghế công viên bạc thêch bụi ven đường
người lảng tránh bóng hành lang quá khứ

đường lá rụng mặc cảnh cao tiếc nhớ
người cũng vờ quên một khoảng thời gian
hãy còn đây góc phố mấy con đường
những mái ngói muôn đời sâu cúi xuống

trời tháng 5 bước thời gian chìm lắng
có người đi quá khứ cháy trong hồn

Còn Lại

vòng tay hẹp ôm cuộc đời rộng lớn
tôi vô tình rơi một khoảng trời xanh
triều nước rút cuốn theo bờ mộng tưởng
trơ vơ nằm thân ốc biển buồn tênh

hơi thở ngán muôn đời làm sương khói
nhìn mây trời ao ước đỉnh non xa
loài hải điều bay về trên khoảng tối
mới hay mình hờn tủi chữa buông tha

còn lại đây những tháng ngày vụn lẻ
nhờ tay người góp nhặt đủ mùa xuân
còn lại đây bãi hồn khô hoang phế
một dấu chân người cũng đủ băng khuâng

còn lại đây nét buồn in đáy mắt
chờ thu về làm mây trắng bay xa
và còn đây nỗi hoài mong tuổi trẻ
cùng đêm dài ru giấc mộng đi qua

Ý Nghĩ Cho Mai Sau

con nước đó mang hình anh trôi mất
buổi quay về này một khoảng hư không
những hạt sương chiều leo lên triền mất
cũng rã rời nhỏ xuống giọt bi thương

không ai hỏi làm sao anh bày tỏ
giòng bơ vơ lá cỏ cũng âm thầm
từng nổi buồn bời quanh khoang thuyền nhỏ
mà bến bờ sao vẫn mãi mù tăm

nằm yên ngủ như một loài cây mọn
mai đời qua thân lá đổ hoang cảnh
và như thế cũng một lần lựa chọn
thôi bây giờ anh trở lại cùng anh

với tiếng hát ai ru trong lời gió
và nụ cười vỡ hạt nước trong xanh
ngón nhỏ bàn tay tìm nhau tâm sự
cho niềm tin từ đó sẽ bay lên

buổi sáng tim anh mặt trời nhóm lửa
đốt suy tư cho cháy suốt đêm dài
bằng tình thương xin mở cửa tương lai
người qua đó là đi vào muôn thuở

(phụ bản Hoàng Ngọc Biên)

Biển 54

trong giấc ngủ...dựng cồn hoang bãi vắng
và cỏ hoa trên đó đã khô vàng
một chút mưa chiều vẫn còn ngai nắng
để mây trời trôi mãi kiếp đi hoang

thân bốc cháy suốt một mùa hạ nắng
nằm im nghe nước nở sóng triều dâng
bọt nước mỗi, chạy lên bờ đứng thờ
hoi mặn nồng đành nhận chút băng khuâng

bờ cây cao sau mỗi chiều cúi xuống
gọi bóng về ôm ấp suốt đêm thâu
chưa thấm ngọt dầu một lần cát mỏng
chút sương mù rồi nắng xuống còn đâu

đêm thổi gió về khơi lòng biển động
con nước hiền bỗng phá phách bờ xa
nghe lờ lỏi nửa thân mềm cát trắng
vết hằn đau buổi ấy khó phai nhòa
thôi từ đó bãi còn đành rạn vỡ
dấu chân người sóng cát cũng chìm sâu
thầm hỏi em bao giờ qua lối cũ
nhìn thân anh, bờ bãi hết khổ sầu ?

Lời Phủ Dụ Của Đêm

làm sao em hiểu hết
tình yêu và quê hương
hai đứa mình mãi thế
nghe nhau từng tiếng nói
xa nhau khi mắt nhìn

làm sao em hiểu hết
như chiều nay thiếu gió
anh thổi vào tóc em
nỗi quê hương buồn tủi
cho lòng anh từ đó
lên đênh niềm đau thương

làm sao em hiểu hết
khi ngày đi vội vã
anh cười trong mắt em
cho đêm dài đồ lữa
ngày mai còn thấy nhau

làm sao anh hiểu hết
khi sân khấu không người
vỡ kịch câm còn tiếp
với bao tiếng thở dài

làm sao em hiểu hết
bàn tay anh xanh xao
khi mùa đông chưa đến
thơ anh chưa cạn lời

làm sao em hiểu hết
chung quanh niềm ước mong
bao triệu người thân mến
từng đêm dài đốt cháy
niềm suy cảm trong anh

làm sao em hiểu hết
như tình yêu chúng mình
đường dài và bóng tối
quê hương giờ nghẽn lối
nói cho nhau những gì

hãy thương nhau từ đó
và xa nhau từ đó
bây giờ anh lặng im

Giấc Sầu

mười ngón tay đan sầu lên mái tóc
suốt đêm anh chờ nở nụ yêu đầu
mùa xuân vui rồi cũng bỏ qua mau
hồn rét mướt tự ngày đông thuả trước

thầm gọi tên em: đêm cần ánh sáng
ngùi thương anh chim thức giấc trên cành
ngõ bước chân em vang ngoài lối vắng
anh nghiêng lòng sầu nhớ cát mông mênh

động bước chân chim già từ im vắng
vườn xanh xao cây đợi nắng ru ngày
tiếp nỗi buồn đêm bỏ lại còn đầy
anh cũng đợi phép màu trong ánh nắng

nên bày biện hồn anh bằng ánh sáng
chờ âm thanh đan kết tiếng em cười
rủ mây trời nâng dáng tóc em trôi
và hơi thở em nồng thơm ý sống

tiếng hát em thảng ngày ru anh ngủ
giấc bình yên trong đáy mắt em sầu
ta cho đời khí giới qua tim nhau
nghe cuộc sống vỡ ra từng ý nghĩa

Bọt Nước

lâu rồi xa bước chân quen
tóc sương bay vẫn rơi mềm kẽ tay
chiều đi động bóng chân ngày
hỡi con nước có sầu vẫy xuống mù
thuyền đêm gói mãi hồn bờ

mai theo sóng cũng xa mờ biển khơi
bãi hoang thời nắng khô trời
cát tung bay hắt hiu lời hải âu
ngày xưa đời đã có nhau
cây thanh xuân trái khổ đau trĩu cành
bởi thương em cũng thôi đành
xé hồn thơ để nghe mình thủy chung
mới hay trời đất không cùng
nước xa nguồn đã chia dòng xuôi trôi
biển lênh đênh một mặt trời
trôi lên bọt nước bóng đời vỡ tan

Vỗ Cánh

mai tôi chết sẽ không người đưa tiễn
bởi mặt trời xuống núi cũng mù sương
con chim đó động rừng hoang vỗ cánh
là mang theo khúc hát của thiên đường

tôi sẽ đến nằm bên loài cỏ dại
nhỏ cho cây giọt nước mắt trong ngời
của một thuở làm người chưa kịp khóc
bởi đau thương cứng đờng dưới môi cười

trời xa ngút cho đất ngùi sương khói
suốt một đời chân bước giữa lênh đênh
tôi cúi xuống đã bao lần mòn mỏi
vẫn nhân gian quên khúc hát ân tình

lời ưu ái của đất trời chợt thức
muốn dìu theo hơi thở nhẹ bên lòng
thơ chưa viết đã nghe hồn trôi mất
nên tim em, từ đó, giữa vô cùng

thôi đã mời lưng trời chim cánh rã
ngọt ngào chỉ tiếng hót nhảy trên cành
đến rồi đi cho đời chao bóng lá
có nhìn lui vẫn chỉ dấu chân mình

bao đêm ngủ với mặt trời trên ngực
tôi nghe hồn nổi lửa đốt xương da
mai tôi chết lòng không thôi thôn thức
bởi nhân gian con lẩn bóng trong mù

Bóng Tối Ngang Tâm

buổi chiều em qua đó hãy nghiêng hồn cho mỗi giọt chim ca
còn đọng mãi trên nỗi buồn chẻ đôi giòng mắt chúng mình,
anh sẽ bắt đầu bỏ phố ra đi
bởi còn gì đâu
khi cườm tay anh những lượng máu tươi muốn vọt ra đầu ngón,
những chiếc xe đồ lao nhanh qua vùng thị trấn
mang đầy thực phẩm ưu tư
khi phía trước hàng bia trắng dựng lên
để ghi dấu chặng hành trình mệt mỏi của chúng mình

em thấy không cuộc đời đang bỏ thông đôi bàn chân
vào từng mộ địa
mà đồng loại mình ngửa mặt ngó lên
em sẽ nghe tiếng nói
và lời ca
như ngày xưa bắt gặp trong hồn anh
để hồi tưởng những con đường em vừa bước xuống
có mặt trời và có lá mọc trên tay
những nụ hoa vàng em mang theo
bây giờ đang nở vội
anh nghe rồi
hương thơm lên tiếng nói
và nụ cười loài thú biết khổ đau
nỗi nhớ tiếc có bao giờ
là lời oán trách một lần ra đi của người tình nhân
sáng chiều ca hát
muốn tìm lại những gì đã mất
bằng cách chết đi, chết đi
để thấy mình đang sống
em đừng hỏi anh còn gì ngoài những chuỗi âm thanh
đang òa khóc trong hồn
khi mặt trời tắt nắng bên kia
anh vội già từ
những thềm khát đang mọc lá trên cành
đen màu thuốc súng
làm sao anh cúi xuống cho đành

hãy nhìn nhau như chưa bao giờ thấy
hãy chia nhau vùng bóng tối ngang tầm
chung quanh còn tất cả quê hương
và em nữa làm sao anh cúi mặt ?

Giữa Khoảng Không Cùng

một lần đi qua đó

mái chiều cao khói sương
nỗi sầu ai thấy rõ
giọt mưa tan trên đường

hai bàn tay dang mãi
tóc bay trên đỉnh đầu
hai bàn tay ái ngại
vết mòn dẫm lên nhau

trời cao trong đáy mắt
lòng sâu dưới chân đèo
nước nguồn xuyên kẽ lá
thác ngàn đổ xuống theo

chim rừng chiều động gió
lá rừng vỗ cánh bay
đời trôi lên mắt ngó
thời gian qua lối này

đăng sau mù sương khói
trong hồn nghe gió lay
dưới chân còn tiếng nói
sao tử hờn trên tay

chung quanh ngày khẻ hỏi
chiều ơi ngã hướng nào
con đường dài mệt mỏi
bao giờ ta thấy nhau

Ân Sùng

ngày báo hiệu cho anh bóng đêm rực rỡ của phút héo tàn
đêm đe dọa anh từng tia sáng hồng tận phía trời đông
anh cố gắng lẩn tránh học thêm thủ đoạn để một ngày nào sẽ vận dụng hết khôn ngoan
mình thuyết phục lũ tình cảm ần nấp sau con tim nhảy ra sắp hàng bằng những giọng
biểu ngữ cho em tự do đã đảo hoan hô và cuối cùng lựa chọn

từ đó anh đã đến cùng em
(ôi lũ ngôn từ bất lực)
cho em thỏa mãn nhu cầu nhìn ngắm khen chê
sau cùng là sự lãng quên không một lần hối tiếc

anh sẽ nói gì với em
khi chính anh đang nghĩ đầy những điều giả dối
ngay bây giờ là vườn chơi của bầy âm thanh sủng đạn không ngừng
đêm nhọc nhằn lăn trên từng lo lắng

mọc gai của loài hoa căm thù

anh đang dùng thủ thuật nắn bóp con tim mình
thành những tháp chuông
và hôm nào sẽ xử dụng hết tàn lực
gõ vào cho tình yêu em đón nhận có bóng dáng con người

và từ đó em sớm chiều đến cầu kinh
như người ngoan đạo
để tìm thấy bóng hình thượng đế
rồi theo người về cõi chết hoang vu

khi đó ta chẳng còn gì ao ước cho nhau
anh chỉ xin em hãy cố tình bỏ quên nụ cười trên dãy thép gai
ngăn đôi sự sống chúng ta hôm nay
em đã cho anh niềm can đảm đi vào cõi chết
bước đến cùng em.

Lời Thanh Xuân

khi màu áo gọi mây chiều xuống thấp
anh thả hồn trôi theo phố em qua
mùa thu đi còn dáng tóc phai nhòa
cây vẫn mãi mang nỗi sầu rụng lá

con đường thức giấc chiều em rộn rã
bước chân chim tay vẫy tóc che hồn
ngày mai ối, phố nắng có mù sương
màu má vẫn nồng thơm buồng ngực trẻ

anh vẫn đi dù biết mình không thể
ngày đã lên đèn đêm chẳng còn nhau
nước mắt nào trôi hết nỗi thương đau
anh vẫn giữ giọt sương chiều trên tóc

cây cúi xuống thương đường xuôi bóng dốc
anh - một lần qua đó - đã yêu em
sẽ một lần tay lỡ hái ru phiên
thôi đành để tóc mình bay với gió

khi qua đó chân cầu reo sóng nhỏ
lời thanh xuân dạt bọt nước quanh bờ
phần son nào che bóng tối đường xa
nên anh mãi chờ em chiều cuối phố

con nước đó đã bao lần sóng vỗ

chút tàn phai đậu xuống mép chân cầu
chút sầu đau đọng lại giữa hồn nhau
anh giữ lấy để mùa xuân xanh lá

Nỗi Buồn Trên Cao

cây ru bóng đổ đường chiều
ngủ đi một giấc điu hiu với đời
trên ta một cõi đời đời
trong ta chừng cũng một trời đảo điên
nằm đây cát bãi ưu phiền
đêm theo sóng vỗ trăm miền phiêu du
lần trong em dáng mây mù
lên cao mới thấy niềm u uất lòng
còn trong nhau chút vô cùng
thấp lên cho sáng nỗi buồn của anh
lần đi bóng đuổi quanh mình
cho lòng tay trở nhánh cành khô đau
đầu ca lên nỗi ngọt ngào
con chim đó cũng bay mau cuối trời
mà thôi một chút vẽ vờ
giữ đi em, đó, bóng thời gian qua

Thái Độ

cờ tung bay cuối phố
đoàn quân ra chiến trường
tôi đang nhìn theo họ
anh thấy gì hơn không ?

ai treo cờ trước gió
cho hồn tôi rã rời
bờ cây chiều cúi ngó
sao anh chẳng nhìn tôi ?

(cho em gốc cây này
đạn nào xuyên qua thủng
lòng ơi bay lên đi
anh ngồi ôm cây súng)

sao anh không châm thuốc
chiều nắng đầu hồng môi ?
chim trên cành thoi hót
tròn đêm đợi mặt trời

cờ xa bay cuối phố

bằng hữu mình ra đi
tôi vẫn còn đứng đó
sao anh không nói gì ?

(phụ bản Nguyễn Khai)

Bức Tường, Giòng Sông Và Biển Cả

nghe gì không ?
một màu da đang đổi thoai
lời dao găm súng đạn suốt đêm trường
thấy gì không ?
kia đồng hoang cỏ cháy
chiều sáng trên đồi khói súng mù sương
và còn lại những gì ?
khi người giết nhau đoạt súng
màu đạn đồng đỏ lửa đốt quê hương

này anh bạn Bá Linh
khí giới nào chọc thủng bức tường cao ngăn cách
chiến thắng nào sẽ xây từng bậc cấp
cho hai miền bước lên
nhìn nhau tin tưởng
nghe dòng Danube cuốn phù sa

này người bạn Trung Hoa
bao nhiêu hạt cát đủ nối liền con đường lục địa
để các anh không còn nghe biển cả kêu gào
niềm uất hận
và ngày mai đồng lúa Tân Cương
xanh màu cổ thi bát ngát
mỗi lời thơ một khúc hát ngọt ngào

hỡi anh bạn Đại Hàn
này bằng hữu chúng tôi
giới tuyến nào chia niềm yêu thương bây giờ nhọn sắc
trên những hàng rào thép gai vây phủ
trong từng họng súng đợi chờ
nghe ngày đêm giòng sông sóng vỗ
niềm đau thương đất nước dạt quanh bờ

bao nhiêu bàn tay giơ lên
và thân người gục xuống
cho con nước mang niềm tủi hận
rũ mòn nổi căm hờn trong từng cơ thể
đổ phăng ra biển cả đêm dày

ngày mai người đi qua
trên mỗi bước xương khô
(ôi giòng sông một thuá)
ôm nhau cười
giọt nước mắt khôn nguôi

là hòa bình phát phơ bay trong đáy mắt
là thương yêu thơm nhất nụ ca dao
là con cháu chúng ta
thấy mặt trời trên đất nước yên vui
từ nương khoai ruộng lúa hát trên đồi
nghe mái lá nghiêng tay quàng khói ấm
và đêm nhỏ giọt nâng niu nồng đượm
lời ru hiền từ héo hắt con tim
xuống hồn con thơ mụ mẫm má hồng

hỡi bức tường
hỡi biển cả
hỡi giòng sông

Ngày Đêm Bây Giờ

muôn gào thét khi chiều vang tiếng súng
viên đạn đồng xuyên thủng mái tranh khô
để người thấy quê hương tôi cùng khôn
sỏi đá nằm e ngại bước chân qua

đêm mở mắt bằng những làn đạn lửa
đốt nụ cười bay theo khói hờn căm
quên tuổi trẻ bạn bè tôi hớn hờ
bước vào đêm tìm mảnh đất yên nằm

ngày tắt nắng đã khua dòn vũ khí
tôi lấy gì chống đỡ mảnh quê hương
người nhắc nhớ còn tâm hồn nhau đó
cũng cắt chia như cát bãi sông giòng

ngày lên cao khi đôi un khói súng
dầu cây rừng cỏ núi đã hoang vu
đêm lơ lửng từng chiếc dù bật sáng
cho con người gục xuống đỡ âm u

thơ chưa chở hết nổi sầu sông biển
lời áo com máu lửa đã chan hòa
người ngã xuống đêm dày không phủ kín
nên ngày bây giờ bê bết thịt da

Tay Vấy

mai xuôi tay, mắt đuối lời
một khoang chua xót thuyền ơi rẽ bờ
nước tan mộng vỡ lòng thơ
tay em nào trải cho vừa nhánh sông
bập bùng khói sóng đèn chong
đã nghe hiu quạnh nằm trong tiếng cười
từ hôm nước vỡ sông trời
biển mênh mộng đó nổi lời tuổi thơ
mù tăm tay vấy rừng cờ
cuộc vui trên bãi tình cờ cũng trôi

Viên Sỏi Lăn Tròn

và cứ thế
mỗi đêm mặt trời hồng lặn xuống tim tôi
những dòng máu tươi trong da thịt đổi màu
phố bụi đường xa bánh xe nghiền nát
những viên sỏi lăn tròn – viên sỏi lăn mau

và cứ thế
những chuyến xe đò bỏ tôi ra đi
mang theo giọng nhạc loạn cuồng từng đêm phố thị
tôi ngủ rồi, người hỡi tôi ngủ chưa ?

và cứ thế
mỗi lần ngó xuống vệ đường
hai bàn chân và loài dây leo túi hờn quẩn riết
trên mảnh đất này mẹ tôi đã chết
và anh tôi cầm súng bắn không ngừng

và cứ thế
những viên sỏi sẽ có lần xót xa
bởi bước chân chúng mình đang mang thứ giày đinh nhọn hoắc hận thù
nên ngày mai đang tìm nơi ẩn trú
khi những ngón tay vội vã nỗ cò
những trái tim đen bắt đầu ung mủ
lòng phổi anh thơm mùi thuốc súng
hàng rào gai vây kín khoảng hồn tôi

và cứ thế
con người đuổi nhau tranh từng thước đất
từng xác người
đổi lấy niềm vui

(loài thú rừng khoe nhau nanh vuốt
đêm đêm giành giật con mồi)
tôi tranh với ngày từng lượng khí
với mặt trời từng giọt ánh sáng cho đêm
với bạn bè giòng máu đỏ trong tim
với người yêu giọt nước mắt âm thầm
với thượng đế tình thương người dẫu kín !

Ân Huệ Xót Xa

cho chàng ngủ giấc nồng cỏ cháy
cho chàng vui vĩnh viễn kiếp da vàng
cho chàng mở mắt và không bao giờ thấy
cho chàng bước đi rồi vấp ngã kinh hoàng
cho chàng yêu đương bằng nhịp tim sỏi đá
cho chàng ngồi đếm bạn bè không trở lại
cho chàng bầm nát thịt da sau cuộc chiến quay về
cho chàng lắng nghe lời nguyện rủa cỏ cây
cho chàng làm anh hùng với khẩu súng trên tay
cho chàng vai hảo hán giết người cướp của
cho chàng thở khoảng trời nồng tanh máu lửa
cho chàng những đêm cầu xé thịt da
cho chàng khóc không bao giờ rơi nước mắt
cho chàng hai bàn tay đá đảo hoan hô
cho chàng thứ ngôn ngữ căm hờn giận dữ
cho chàng quê hương nát tan hố hầm cách trở
cho chàng làm nô lệ trong gông cùm tự do dân chủ
cho chàng một chỗ nằm trong nghĩa địa
rồi phủ lên quan tài chàng những màu cờ sặc sỡ
chủ nghĩa tôn giáo quốc gia đảng phái
và cuối cùng chàng ngã xuống vẫn cô đơn
mới sực nhớ mình là thằng trai nước Việt
chàng chợt hiểu vì sao mình phải chết

Tình Yêu Hôm Nay

mai anh tay súng tay cờ
yêu em buổi đó hững hờ nữa sao
nở trong tim khói ngọt ngào
thổi bay giòng máu lên cao với hồn
thúc quân lòng nổi trống dồn
bao nhiêu con mắt mồi mòn qua sông
trời xa nhớ dáng cây rừng
trong hiu quạnh đó em ngừng súng chưa
mắt buồn nổi bóng mây trưa
thôi em ngàn ấy chưa vừa lòng sao ?

(phụ bản Nguyễn Quỳnh)

Cơn Thuy Du

tôi lồm cồm đứng dậy
nhìn ai đang nhìn tôi
mắt trợn trừng tay vẫy
ơi tôi ơi tôi ơi tôi

bắt đầu từ buổi đó
tôi dất tôi rong chơi
ngày lên miền phần mộ
tìm soi bóng mặt trời
đêm xuống vùng sóng vỗ
nhìn cát bãi ngậm ngùi
tôi so vai rứt cổ
tay che dấu nụ cười
bởi dưới chân nước lũ
trên đầu mây lửa trôi

khi quay về giấc ngủ
nước mắt chảy sáng ngời
tôi thở dài tự nhủ
con thương con suốt đời

Hãy Đến Cùng Chàng

hãy đến cùng chàng
hỡi những người con gái trong thành phố này
đêm bây giờ ướp nồng rượu mạnh
đêm bây giờ đang thở khói *salem*
em hãy đến cùng chàng tham dự

hãy ngồi vào lòng chàng
hỡi những người con gái trong thành phố này
đêm bây giờ đang vung vãi phấn son
đêm bây giờ cơ thể đang rửa mồn
em hãy đến cùng chàng tham dự

hãy đứng dậy cùng chàng
hỡi những người con gái trong thành phố này
đêm bây giờ đang bước đi cuồng quít
đêm bây giờ lũ âm thanh giận dữ đuổi nhau
nhưng cứ kê vai và nháy nhót suốt đêm dài
em hãy đến cùng chàng tham dự

hãy bước ra khỏi *bar* này cùng chàng
hỡi những người con gái trong thành phố này
đêm bây giờ đang sai bước đi mau
cuối đường lót bằng máu tươi thịt nát
chàng sẽ đưa em qua những vùng ánh sáng
màu đỏ xanh như màu giấy mới em khát thèm
em hãy đến cùng chàng tham dự

hãy thiếp ngủ cùng chàng
hỡi những người con gái trong thành phố này
khoái lạc này châm ngòi quê hương chúng ta đồ lừa
lời ru này súng đạn nô thâu đêm
câu nói ngọt ngào này chảy từ giòng nước mắt
vuốt ve này khi thân xác lia tay chân
em hãy đến cùng chàng tham dự
đêm bây giờ nói bằng lời ma quỷ
đêm bây giờ chỉ mình em yên nghỉ !

Đỗ Giọng Cười

như mặt trời đổ xuống trong lòng tay
anh làm sao nắm bắt giọng cười em vỡ tan trong màu mắt
mặt đường hằn khô khi mùa thu ngó xuống
những ngón tay trụi lá có thể nào nâng giòng tóc
mang tháng ngày trôi từng sợi dung nhan
có để lại cho ngày sau những viên bi thủy tinh
lăn quanh thời tuổi đại cũng chỉ đợi chờ hơi thở nóng bay cao
anh thừa hiểu quê hương mình là những vòm trời lửa đạn
chiếu sáng bay vèo từng nỗi oan khiên
anh bắt đầu yêu giọng cười em từ đó

chúng mình sẽ đuổi theo bóng mặt trời trong giấc ngủ
có chong chóng quay linh hồn lên cao
có đôi cánh đen thiên thần vẫy chào
anh sẽ nhớ nhắc thềm em hãy thả dần từng bao cát
cho chiếc khinh khí cầu vỗ cánh bay xa
buổi trưa nào em nhìn xuống
sẽ thấy bàn chân anh nổi lửa trên quê hương
em hãy cười lên hả hê giòng nước mắt

anh sẽ nguyện suốt đời đi qua trong giọng cười em
bằng lời thơ mang vết thương của ngôn từ tan vỡ
và bây giờ chỉ còn lại mình anh cai quản khu vườn
kỷ niệm nở đỏ màu hoa như môi em thuả nào khát nắng
mặt trời từ đó mọc trong tim anh

mỗi sáng mỗi chiều
không có em về nữa

Hãy Một Lần

mặt trời reo vui trên đỉnh cây
em hãy hiểu vì sao những ngày qua lá cỏ xanh xao
mùa hạ khơi giòng nước mắt nồng thơm
hạnh phúc bây giờ rời khỏi nguồn cao
chảy xuống tìm ai đập nhanh cuối đường chờ đợi

những con chim sâu rình mồi trong kẽ lá
em hãy hiểu vì sao niềm vui bé mọn đến không ngờ
nỗi hân hoan đó bắt đầu bằng sự chết
hãy nâng niu những ngày tháng đại khờ
tiếng chuông chiều tan trên nóc giáo đường
em hãy hiểu vì sao anh quay mặt trước tin yêu
cuộc sống khoác lên mỗi người chiếc áo rộng tít điều
chúng ta kéo lê theo và tự thẹn sẽ một ngày dứt bỏ

cuối trời viễn lưu mắt em hãy một lần rục rỡ
khi mù sương dâng miền tha thiết anh buông chùng

Tận Cùng Ngọn Tóc

hãy ghi rõ trên tận cùng ngọn tóc em chẻ đôi giòng hồi tiếc:
những ăn năn và sầu hận cuộc tình;
những sớm qua mau những chiều vội vã bước ngày xanh,
rồi buổi sáng nào em chải rụng xuống từng sợi nhớ thương anh
hãy nói lại cho tình yêu dài dĩ vãng
có hạnh phúc nào trôi đều qua kẽ lược ?
tóc em mềm cũng bông rớt sau đêm ?
nhân sắc nào không rỏ rúng bóng gương soi ?
mắt em sáng sẽ đêm dài trú ẩn ?

hãy khơi động nơi tận cùng ngọn tóc em thành đôi giòng nước mắt:
thương cuộc đời sao nổi chết vẫn vây quanh;
yêu mê người sao cảm xúc chạm cô đơn,
sự có mặt của chúng ta bắt đầu cho mắt mắt

nụ cười nào đọng mãi sau đuôi mắt lệ nhòa
niềm an thỏa dặt dìu chúng ta đến cùng điểm khổ đau
tuổi trẻ nào không chen lẫn tiếng nấc *saxo* của đêm vui cuồng nộ
cuối đường âm thanh này loảng xoảng tiếng thủy tinh rơi

hãy sửa soạn lược gương và nâng giòng tóc rối

chờ đợi nổi bơ vơ lọt mèm qua kẽ tóc
quần tròn thân trên chiếc lưới đêm hoang
vỗ về nổi phiền muộn hãy trôi qua hãy trôi qua
đêm tận cùng ngọn tóc

Mục lục: 41 bài

đánh máy theo bản tác giả để tặng nhà biên khảo Phạm Trung Việt, ngày 02 tháng 5 năm 1968. Hoàn tất phần đánh máy lúc 4 giờ 42 phút chiều ngày 14 tháng 5 năm 2007 tại tư gia 11103 Armand Lavergne Montréal Nord P.Q Canada - Lê Ngọc Thạch Bích

Hà Nguyễn Thạch

Nhà thơ. Tên thật **Nguyễn Văn Đồng** Sinh năm 1942 tại Phước Ninh, thành phố Đà Nẵng, tỉnh Quảng Nam, Cựu học sinh trường Phan Châu Trinh Đà Nẵng, Tốt nghiệp đại học Sư Phạm Huế, ban Việt Văn. Giáo sư trường Nữ Trung Học Quảng Ngãi, Phó Chánh Sở Học Chánh tỉnh Quảng Ngãi. Vượt biên thất bại, bị ngồi tù nhiều năm. Ra tù vợ con đã sang Mỹ, mất liên lạc. hiện đã tái lập gia đình, sinh sống tại Vũng Tàu. Khởi viết năm 1960, trên Bách Khoa, Văn Học, Văn. Chủ biên tạp chí Nhận Thức (Sinh Viên Huế). Cùng Phan Nhự Thức, Luân Hoán, Đynh Hoàng Sa, Nghiêu Đề thực hiện tạp chí Trước Mặt và Tập Họp tại Quảng Ngãi. Có bài trên các tạp chí Hợp Lưu, Văn Học, Năng Mới... tại hải ngoại

Tác phẩm đã xuất bản :

Chân Cầu Sóng Vỗ (thơ, Ngưỡng Cửa 1968), Thơ Cho Ngày Thành

Hôn (phổ biến hạn chế)

Có bài trong các tuyển tập :

Tháng Giêng Sài Gòn Anh Làm Thơ Yêu Em (nxb tp HCM, 1993), Thơ Tình Việt Nam Và Thế Giới (Nguyễn Hùng Trương, nxb Thanh Niên, 1998), Lục Bát Tình (Đồng Nai, 1997).

(trích Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)

đọc thêm: Hà Nguyễn Thạch “còn ngại hôn bay ?” tại

<http://www.songvinh.com/luanhoan/tacpham/000hoikyroi.htm>